

МАРИЯ

Слисана, когато в себе си дойдох,
 Аз се видех в камена голема кула
 Кат затворена във клетка птичка малка.
 Лъхна ме студенината на самотност,
 Страх ме облада и аз забравих вече
 Да се радвам, да се смея и да пея.

ТРИТОНА

Ти полека гаснеш там и самотна
 Кат лишено от вода и слънце цвете.
 Немаше кому да кажем своята мъка.
 Мълчелива, търпелива всека вечер
 Ти излизаше на тъмната тераса
 И до късно те унасяха в забрава
 Звучите на чудна флейта. Беден скитник
 Под небето звездно скрит в гората гъста
 Свирише и теб тъй близък и понятен
 Беше всеки звук, ти чувстваше дълбоко
 Ропота на влюбений певец, лъхът
 На поляните, смехът на пролетта,
 Ласката на шеметния вихър,
 И купнежа на изстрадало сърце
 По далечни и примамни небеса.
 Песента му ти разтваряше сърцето
 И, кат пеперуди пръпнали след дъжд,
 Светли бленове разпускаха криле,
 Ти отлиташе в незнаен дивен мир
 Пълна с радост и със жажда да живееш.
 Помниш ли на тоя странник песента?

МАРИЯ

Аз я чух последен път в есенна нощ.
 Във плача на развилнения се ветър
 Чувах стъпките на скитника певец,
 Който си отиваше в незнаен край.
 Песента му глъхнеше далеч и бавно.
 И на утрото гората аз видех
 Обезлистена, осиротела, тъжна
 И мъглата като черен креп над нея.
 Аз изгубих сили, паднах тежко болна
 И доведоха ме тука на морето.

ТРИТОНА

От прозореца на вилата си ти
 С часове любуваше се на морето.